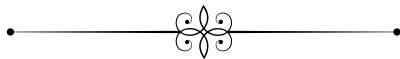

Ses. Gertrudis Schinle OCSO

EUCHARISTINIS KRISTUS

MALDOS GARBINIMUI

Kaunas, 2023

Versta iš Sr. Gertrudis Schinle OCSO
DER EUCHARISTISCHE CHRISTUS
Gebete zur Anbetung

Redaktorė Dalė Adomonienė
Dizainerė Sigita Stankūnienė

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios
bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

ISBN 978-609-474-373-3

Palydėjimas

Šiandien vėl iš naujo mums visiems reikia atrasti žvilgsnį į Kitą. Kitą, kuriame galime atsakyti į svarbiausius prasmės klausimus. Ta tylaus žvilgsnio akimirka tegul bus kiekvienam mūsų didysis malonės laikas, kurio taip reikia žemės veido atnaujinimui. Eucharistinė tyla visuomet yra kelias į didžius dalykus. Kelias, kuriuo reikia eiti mums visiems.

Šie keli puslapiai tebus šio kelio pradžia. Kelio, kuriame tiesiog keliausime kartu, žvelgdami vienas kitam į akis taip nuoširdžiai, kaip gali žvelgti tik asmuo į Asmenį.

Tegul šie keli puslapiai padeda įžengti į tylos palapinę, kurioje vyko, vyksta ir vyks pats autentiškiausias pokalbis tarp mylimųjų ir pati nuostabiausia širdžių puota.

Šie keli puslapiai – nėra teologinis traktatas.

Tai tiesiog malda, širdies pokalbis. Šiuos žodžius sesuo Gertrudis Schinle OCSO (1931–2022) išsakė tiesiog būdama priešais Švenčiausiąjį Sakramentą. Tad ir linkiu tylos, kurioje galėtume matyti nors vieną Kito veido bruožą ir maldos – pokalbio – tokio, kuriame Meilės apgaubta, širdis taptų plakančia širdimi.

Šventasis popiežius Jonas Paulius II enciklikoje „Ecclesia de Eucharistia“ kvietė ilgiau su Kristumi pabūti ir, prisiglaudus prie jo krūtinės kaip mylimajam mokiniui (plg. Jn 13, 25), pasijusti paliestiems jo širdies begalinės meilės. Šiandien, pasak popiežiaus, iš naujo turi rasti poreikis kupinam meilės ilgesnį laiką pasilikti priešais Švenčiausiajame Sakramente esantį Kristų, su juo dvasiškai kalbantis ir tyliai adoruojant.

Ši sesers Gertrudis Schinle OSCO (1931–2022) knygos „Eucharistinis Jėzus. Garbinimo malda“ lietuvių kalba leidžiama gavus Steinfeldo seserų trapisčių vienuolyno abatės leidimą.

Pratarmė

Šiomis maldomis norima paskatinti garbinti Eucharistiją. Garbinimas (adoracija) užima labai svarbią vietą. Mes vienijamės su Kristumi.

Pasak popiežiaus Pauliaus VI, „ir Auka, ir Sakramentas yra susiję su ta pačia paslaptimi, todėl negali būti atskirti vienas nuo kito“. Per šv. Mišias Viešpats nekruvinu būdu aukojasi; sudabartindamas kryžiaus auką, Jis duonos ir vyno pavidalais tampa tikinčiųjų dvasiniu maistu. (plg. Popiežius Paulius VI. Enciklika *Mysterium fidei*, 34).

Tačiau Bažnyčia deramą pagarbą Eucharistijai išreiškia ne tik šv. Mišių metu, bet ir kitu laiku, kai necelebruojamos šv. Mišios – „didžiu rūpestingumu saugodama konsekruotas Ostijas, jas išstatydama iškilmingam tikinčiųjų garbinimui ir nešdama procesijose, džiugiai dalyvaujant tautai“ (Plg. *Mysterium fidei*, 56).

Garbingdami Viepšatį, mes ruošiame savo širdis Eucharistijai. Ta Meilės galia, kuri gaivina mus per kiekvienas Šv. Mišias, Komuniją, tegul paskatina mus dar uoliau dalyvauti Jėzaus atliekamame „Tėvo pašlovinimo darbe“ (pl. Jn.17,4).

Mes privalome kaskart geriau suvokti tą didžią malonę, – Eucharistiją, – kuri dovanota asmeniškai mums ir visai kūrinijai. Ši knygelė tegul pagelbsti panirti į šį begalinės Meilės slėpinį.

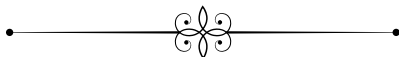

MALDOS GARBINIMUI

Viešpatie, Tu esi centre ir visa, kas yra aplink Tave, sudaro tarsi monstranciją. Niekas negali užimti Tavo vietos, tik Tu gali centre būti. Mano širdies centre, žmonijos centre, kūrinijos centre.

Tavo buvimas šiame meilės Sakramente visoms būtybėms nurodo tikrąją jų vietą: jos supa Tave, vienos arčiau, kitos labiau nutolusios, – pagal tai, kaip jos sugeba mylėti ir kaip jos iš tikrųjų myli. Jos yra tam, kad Tave rodytų, Tave apsuptų, kad Tu jas patrauktum. Tu esi centre ir viskam skleidi savo tobulinančią šviesą.

Gerasis Jēzau, Tu esi pas mus, Tu nori pas mus būtī – todēl šis Sakramentas yra subtili mūsų laimē. Laimē, kad esi pas mus, kad mus myli ir pažįsti. Kad nori būtī pas mus. Kad mes taip labai Tau rūpime. Kad mes galime būtī su Tavimi, kaip kadaise buvo Tavo mokiniai...

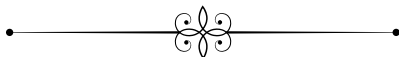
Viešpatie, tai žinoti jau pakanka, kad pradētu me po truputį suprasti šį Sakramentą – meilės ir artumo paslaptį. Jei mes ateiname pas Tave tiesiog pabūti, tai reiškia, kad išgirdome Tavo kvietimą. Tu esi pas mus, ir mes privalome mokytis būtī pas Tave.

Šiame Sakramente Tu, Kristau, esi toks, kokį Tave galėjo išvysti Marija Magdaliėtė Velykų rytą. Toks spindintis, atsimainęs, džiaugsmingas. Tu pasiruošęs mums apsireikšti, jei tik mūsų širdys pasiruošusios Tave priimti.

Mes žvelgiame į Ostiją ir regime Tave: Tavo didybę, Tavo liepsnojančią Širdį, kuri visus patraukia prie savęs... Šis Velykų rytas niekad nesibaigia, bet visuomet išaušta iš naujo.

Sakramento garbinimas – pas Tave ateiti, būti su Tavimi, su tikėjimu žvelgti į Tave visoje velykinėje didybėje.

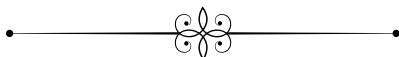
Viešpatie, kai mūsų tikėjimas tampa brandus – o bręsta jis tik per Tave, jei nuo pirmo tikėjimo žingsnio mes laikomės Tavęs, – tada mūsų namai būna ten, kur yra konsekruota Ostija. Tada mes norime ne tik priimti Tave Eucharistinėje Puotoje, bet ir garbinti Tave, pasilikti pas Tave.

Viešpatie, Tave garbinti ir Tau melstis – tai atverti Tau širdį. Žvelgti į Tave su visišku atsida-
vimu, įsiklausyti į Tavo paslaptinę balsą, praby-
lantį mūsų sielos gilumoje. Tave garbinti – užleisti
Tau vietą. Ir karštai trokšti, kad Ostijos kalbą, Ta-
vosios Meilės žodį, suprastų visas pasaulis.

Viešpatie, Tu esi tarp mūsu begalinėje didybėje. Tu visą laiką esi Tėvo dešinėje, dieviškosios galybės pilnatvėje.

Kas tikėdamas žvelgia į Ostiją, regi ir Tavo dievišką didybę. Tu pagerbi mus savo didžiu artumu. Galbūt mes dar esame nepakankamai tyri, jog suprastume šią didžią garbę – kad Tu esi mūsų miestuose ir kaimuose, mūsų bažnyčiose ant mūsų altorių. Kad mes galime statyti Tau namus. Kad Tu visada pas mus gyveni ir kasdien atnaujini savo buvimą. Kad Tavo didybė vienijasi su mumis. Ir dar, Viešpatie, kad Tu mus visada pakenti...

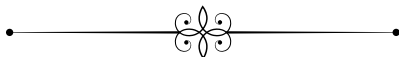

Viešpatie, Tu esi didžioji Tyla, prieš kurią turi nutilti visoks triukšmas: mūsų triukšminga širdis nusiramina Tavyje, susikaupia Tau ir vėl sugrįžta į save. Tavo atsakymas į balsų chaosą mumyse yra didi Tyla, o ta Tyla – tai Tu pats. Skaisti, meilės kupina Tyla, trokštanti, kad mes ją priimtume, ją kvėpuotume. Tave garbinti galime tik tada, kai esame į Tave atsigręžę. Kai mes leidžiame Tau mus apimti ir užvaldyti. Kai Tu gali paliesti, atverti ir pripildyti mūsų širdį. Kai mes nurimstame...

Viešpatie, Tu esi meilės Žodis, kuris šiame Sakramente mums atsiskleidžia ir tampa suprantamas. Įėję į Tavąją Tylą, patys tapę tyla, mes širdimi girdime Tave, Amžinąjį Žodį; Tu pats giliai ir stipriai mums prabyli. Tačiau, kad galėtume išgirsti Tavo balsą, visų pirma turime priimti Tavo Tylą. Kad mus priimtumei, pirma reikia Tau atsiduoti.

Tu nuramini mus, kad pajėgtume Tave išgirsti. Tu atimi iš manęs mane patį, kad galėtum man duoti save.

Viešpatie, visa gyvena Tavyje, nes Tu esi Gyvasis, kuris teikia gyvybę. Šventoji Ostija skleidžia gyvybę su dieviška galia.

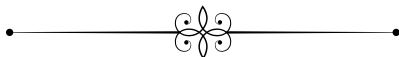
Visą kūriniją nušviečia Tavo eucharistinis buvimas. Tai, kad Tu esi tarp mūsų kaip Dievas ir Žmogus, paslaptینگai perkeičia mus ir mūsų pasaulį.

Visi gyvena Tavimi, net jeigu ir negalvoja apie Tave. Visi gali kvėpuoti Tavo gyvybe, nes ji trykšta iš Tavęs.

Viešpatie, pasaulis yra Tavo Šviesoje, nes Tu jame gyveni; jis sudaro Tau tarsi monstraciją net ir ten, kur Šviesa dar nebuvo priimta. Kur Tu esi, ten šviesu; o kadangi esi pasaulyje, Tu esi Pasaulio Šviesa. Galima nuo Tavęs nusigręžti, bet negalima užtemdyti Tavo Šviesos. Galima atsisakyti Tavo meilės, tačiau negalima jos sumažinti.

Eucharistijos Šviesa yra visiškai paslėpta, ji labai slaptinga ir intensyvi. Ją gali suvokti tik tas, kas išmoko priimti Tavo Meilę. Tada jis išvysta visą pasaulį, apimtą Šviesos, skendintį joje, pasaulį, grįžtantį į savo tikruosius namus. Tu tik lauki, kol jis pribręs ištarti Tau „taip“.

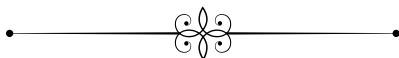

Viešpatie, šia paslaptimi Tu viską perkeiti, visus patrauki prie savęs; Tu švelniai veiki, palaipsniui išlaisvindamas mus nuo mūsų pačių: mes tampame žmonėmis, kurie tikrai gali mylėti. Tu perkeiti mūsų širdis, perkeiti pasaulį, Tu visa darai nauja. Tu esi visiškai mums atsidavęs, savo didingumą, galybę ir šlovę esi sudėjęs į Pasaulio Širdį kaip didžio gailestingumo ženklą. Tu save atidavei mums, kad mes būtume atiduoti gailestingumui. Taip švelniai, beveik nepastebimai, Tu įveiki mus ir perkeiti į meilę.

Šis Sakramentas savo dvasiniu karščiu siekia apimti visas mūsų gyvenimo sritis ir jas perkeisti. Tai Tavo Širdies karštis, visada veiklus ir nieko nedarantis tuščiai. Jis veikia ne jėga, bet dideliu švelnumu. Viešpatie, Tu nugalėjai ir visa priklauso Tau. Tu tik lauki, kol mes patikėsime Tavo gailestingumu ir visiškai Tau atsiduosime. Tu nori būti apdovanotas – ir turi tam teisę. Tu nori, kad mes Tave garbintume, ir, žinoma, garbinimas priklauso tik Tau.

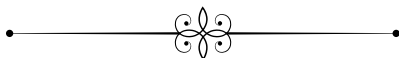
Mes turime būti meilės žmonės. Todėl Tu ir padovanojai mums šį Sakramentą.

Viešpatie Jėzau, Tavo Širdies liepsna tapo mums pasiekiamą. Mes artėjame prie jos su kiekvienu Švenčiausiojo Sakramento garbinimu. Garbindami pabundame Tavo Širdžiai. Kaskart labiau linkstame į Tave. Su konsekruotos Ostijos paslaptimi mes augame, palaipsniui imame Tave jausti ir po truputį suprasti. Žvelgdami į Ostiją, regime Tavo gailestingumą. Jei mes ištvermingai liekame pas Tave, visomis jėgomis tikime, garbiname Tave, tada Tavo Širdies liepsna palengva užvaldo mus...

Tavo buvimo Šviesą, Viešpatie, mes suvokiame tikėjimo žvilgsniu. Tu esi čia. Žvelgdami į Ostiją, regime Tavo didybę, regime Tave kaip Dievą ir Žmogų. Net jeigu mes Tavęs ir nematome, Tu esi čia. Tavo palaimingo buvimo Šviesa apšviečia visą dvasinį ir medžiaginį pasaulį. Tu patraukei prie savęs abi šias sferas, kad viskas būtų perkeista Tavo Šviesoje. Kas ryžtasi Tave garbinti, tarnauja Tau pasaulio perkeitimo darbe.

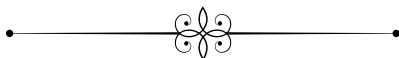

Viešpatie Jėzau, mus traukia prie Eucharistijos Tavo Asmens galia. Norisi Tave sutikti, Tave rasti, pabūti pas Tave. Taip atsitinka kiekvienam žmogui, kuris yra nors truputėlį jautrus Tau. Tavo Asmens mes ilgimės. Iš jo nesąmoningai visko laukiame. Tačiau mes per mažai pažįstame Tave. Arba mažai, arba visiškai negalime Tavęs patirti. Vis dėlto iš esmės Tu mums jau viešpatauji. Tave supa tiek mūsų meilė, tiek kančia. Jau išmokome Tave garbinti, kaip Tau patinka; kai atiduodame Tau savo širdį ir žvelgiame į Tave, Tu gali galutinai įvykdyti tai, ką esi pradėjęs Eucharistijos dovana, – tada Tu gali mus suvienyti su savimi.

Eucharistija – tai Tavo Paslaptis, Viešpatie, kurią mes garbiname. Tu esi Gyvybės Duona tarp mūsų. Tai yra Tavo Paslaptis, kurios mes negalime suprasti. Bet mes priimame ją į save ir suvokiame: Tu duodi mums pats save, tačiau savęs neprarandi. Tu taip tobulai turi save, kad gali tobulai save atiduoti. Tačiau mes negalime taip Tavęs priimti į save, kaip Tu mums atsiduodi. Mes privalome palaipsniui į Tave įaugti, kiekvienu garbinimu priimdami Tave iš naujo.

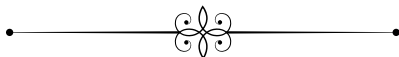
Įleidami į Tave, mes palengva mirštame ir drauge gauname iš Tavęs vis apstresnį gyvenimą. Mes nežinome, kas su mumis vyksta, kai meldžiamės ir garbiname Tave. Tai Tavo Paslaptis, Viešpatie.

Švenčiausiasis Sakramentas pasaulyje: nėra tokios nereikšmingos būtybės, kurios Tu nenorėtum patraukti prie savęs. Nėra tokio, kuris būtų per menkas Tavo Meilei. Mūsų pasaulį Tu darai savo Meilės altoriumi. Tu pasilieki pas mus, Tu gyveni kartu su mumis, Tu nori, kad mes gyvenume harmoningai su Tavimi. Pasaulio namas Tavo didybei nėra per mažas. Tu priimi jį kaip prieglobstį ir gyveni mūsų gyvenime su mumis; niekad neatsitrauki nuo mūsų, dalijiesi mūsų neturtu. Tau mes niekad nesame per maži, per skurdūs, kad Tu nenorėtum mūsų pagerbti savo buvimu Eucharistijoje. Savo artumu Tu pašventini mūsų pasaulį.

Pasaulis Eucharistijoje: Tu, Viešpatie, esi begalinis, o kūrinija tėra tik menkniekis Tavo rankoje. Mūsų garbinamas Švenčiausiasis Sakramentas yra didesnis už pasaulį. Tu gyveni pas mus – mes gyvename pas Tave. Ne mes suteikiame Tau prieglobstį, bet Tu priglaudi mus. Mes tariamės Tave priėmę pas save, tačiau iš tikrųjų Tu priimi mus. Mes negalėtume Tavęs garbinti, jei Tavasis gailestingumas nebūtų pirmiau priėmęs mūsų į savo prieglobstį. Kadangi Tu esi pasaulyje, pasaulis yra Tavyje.

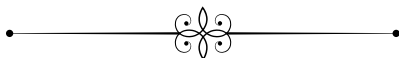

Viešpatie, Tavo buvimas slaptoje reiškia, kad Tu esi kitoks negu mes. Mus sužavi tai, kas krinta į akis, bet Tu vengi mūsų akių. Tu pasirenki paprastą duonos pavidalą, kurio mes taip dažnai nepastebime, pasidarai toks nepastebimas, kaip tik įmanoma. Tu nori, kad mes nežvelgtume į gelmę paviršutiniškai. Iš išorės žvelgtume į vidų. Nuo regimo – į neregimą. Tu nori, kad mes pasiektume tikėjimo jėgos pilnatvę, regėtume Tave naujomis akimis, pabustumė Tavo paslėptajai didybei. Mes turime branginti Ostijos šydą, kuris slepia Tave, Amžinąjį, kad tas šydas atvertų Tave mūsų tikinčiam žvilgsniui. Turime ruošti išoriniam paslėptumui ir atskirtumui, į kurį vesi ir mus, jei Tau tai patiks. Mes privalome mylėti Tave kaip Viešpatį, kuris yra slaptoje ir kuris kartą apsireišk.

Tam, kuris Tave garbina, Viešpatie, apsireiški slaptoje. Tu lauki to laiko, kai galėsi Tave mylin-tiems atverti paslaptingo buvimo vartus. Tu esi Meilė ir nori save išdalinti. Tu gali apsireikšti tam, kas noriai slepiasi Tavyje. Tu gali atsiskleisti tam, kas atsižada savęs ir visa esybe glaudžiasi prie Tavęs. Garbinimas – tai ta erdvė, kurioje galima Tave sutikti. Tavo balsas išgirstamas tyloje, Tavo Meilė priimama atsižadėjime.

Tu apsireiški tyliai, ir tai pajunta tik tas, kas atiduoda Tau savo širdį. Tu apsireiški žmogui, ir tai atsitinka panašiai, kaip skleidžiasi pumpuras ar atsiveria žiedo taurelė. Viskas pasikeitė – ir ne-žinia kaip. Taip tyliai, iš vidaus, taip savaime su-prantamai. Širdis išvysta Tą, kurį ji garbino tam-soje.

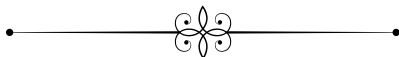

Viešpatie, Tu esi Tasai, kuris pasiaukojai, atsidavei mums, apdovanojęs mus pačiu savimi. Tu esi Gyvenimo Duona, nes atiduodi pats save – ir be jokių išlygų. Šį Sakramentą mes galime garbinti tik tada, kai žinome, kad Tu esi mums atsidavęs, – kitaip mūsų širdis nesuprastų šio ženklų. Tu save išstatai mūsų siauram ribotumui ir abejingumui. Atidavei mums save, kad galėtume maitintis ir palaikyti Tavimi savo menką meilę. Mes privalome mokytis gyventi iš Tavęs. Gerti iš neišsenkančios versmės, kuri skirta specialiai mums. Turime semtis iš Tavęs gyvenimo ir meilės.

Tu pasiaukojai ir esi tarp mūsų, kad mus taip pat išmokytum aukotis ir atsiduoti. Privalome save dalinti, sekdami Tavimi, kuris visas tapai Dovaną.

Likdamas pas mus, Viešpatie, Tu išmokai mus jautrumo ir imlumo. Savo gyvastingu artumu Tu nori mus paveikti, kad sugebėtume priimti Tavo Meilę. Tave garbindami ir likdami pas Tave, palaipsniui geriame iš Tavęs spinduliuojančią šviesą. Tu nori ne tik įtraukti mus į savo Meilę, bet ir perkeisti mus į ją. Tu tai darai ne jėga, bet maloniai patraukdamas. Mes būname jautrūs ir imlūs tik tuomet, kai sekame Tave savo noru. Nepakan-ka Tave tikėti: mes norime ir Tavo Meilę – kuri esi Tu pats – į save priimti, kad pasiektume vienybę su Tavimi. Šis mūsų garbinamas Sakramentas yra Tautosios Meilės pilnybė. Mes priimame ją ne tik Eucharistinės Puotos metu, bet ir garbindami. Viešpatie, Tu pats mokai mus imlumo ir jautrumo Tau.

Prie Tavęs, Viešpatie, mūsų širdis pabunda ir subręsta Tau. Mes patys negalime Tavęs nei at-rasti, nei savo pastangomis pažinti. Mes galime tik Tave tikėti, apie Tave mąstyti, Tave garbinti ir pasiruošę laukti Tavęs.

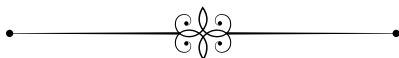
Taip mes laikomės Tavo artumoje, o Tu pažadi-
dini ir subrandini mūsų širdis sau.

Palengva mes įaugame į Tavo meilę. Palaips-
niui išmokstame budriai žvelgti į Tave, pajusti
Tavo Asmenį – subręstame pokalbiui su Tavimi.
Tačiau Tavo šviesa auga mumyse tik tada, kai
liekame pas Tave visa širdimi. Tik adoruodami
išmokstame Tave regėti širdies žvilgsniu. Ir tik
išmokę Tavęs klausytis, sugebėsime kalbėtis su
Tavimi.

Viešpatie, Tu davei mums šį Sakramentą, kad
mus pažadintum ir subrandintum sau.

Tu esi Dievas ir esi taip žmogiškai arti mūsų. Tu esi netgi arčiau, negu leidžia būti žmogiškas artumas. Klūpodami prieš konsekruotą Ostiją, mes klūpome prieš Tave. Mes Tavęs nematome, o vis dėlto regime Tave esant Dievą. Tikėjimas į Tave yra visai nauja plotmė, kurioje žvelgiame į Dievą, nors Jo ir nematome. Garbindami Tavąjį Sakramentą, mes prarandame save begaliniam Dieve. Ši Duona kalba dieviškosios meilės kalba, viską perkeisdama į meilę. Ši Duona rodo, kokia didelė mums teko malonė – priimti į save Dievą, kuris asmeniškai mus myli ir supanašėja su mūsų menkumu. Tu esi Dievas ir nori susivienyti su mumis. Tu nori būti mums pažįstamas – kaip suaugęs, kuris pakelia ant rankų vaiką.

Viešpatie, Tu esi Žmogus ir esi dieviškai arti mūsų. Toks mielas ir toks bičiuliškai artimas, koks tik gali būti žmogus. Tu viską supranti. Su Tavimi galima apie viską kalbėtis. Garbindami Tave šiame Sakramente, pasijuntame esą arti To, kuris mus pažįsta ir supranta. Tu myli mus tokius, kurie mes esame.

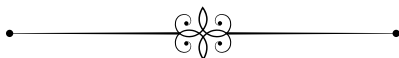
Tu priimi mus taip, kaip žmogus priima mylimiausią žmogų. Tu žinai, kad be Tavęs mes nieko negalime padaryti. Kad visiškai nuo Tavęs priklausome. Kad tik Tu gali mus atbaigti ir suteikti laimę... Mes galime Tavimi visiškai pasitikėti, Tau pasiaukoti, Tau visiškai atsiduoti. Tu žinai, kad mes trokštame save padovanoti, ir Tu esi vienintelis, mokąs šią dovaną priimti. Tu – žmogus, Tu esi Žmogus – ir mes tapsime tikri žmonės tik per tai, kad Tu vieniji mus su savimi.

Viešpatie Jėzau Kristau, Tu esi kiekvieno mūsų Brolis. Tu broliškai vienijiesi su mumis. Kiekvienas, kuris tiki į Tave, gali tai patirti: Tu pasilikai mūsų labui, mums padedi, prisiimi visus mūsų rūpesčius.

Garbindami Tave Eucharistijoje, mes priimame į save Tavo brolišką meilę. Įsteigdamas mums šį Sakramentą, parodei, kad esi mūsų Brolis ir viskuo nori dalytis su mumis – tiek savo dieviškuoju, tiek ir žmogiškuoju gyvenimu. Savo didybe ir savo nusižeminimu.

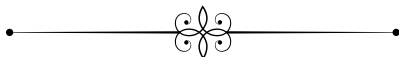
Tu esi mūsų Brolis, kad ir mes mokytumės būti broliai ir seserys Tau ir vieni kitiems. Tu mūsų tarpe esi taip paprastai ir savaime suprantamai, kaip Brolis pas savo brolius ir seseris. Ir mes turime taip pat natūraliai ateiti ir būti pas Tave.

Viešpatie, Tu esi Draugas, Tu pasidaliji su mumis savo paslaptimis ir noriai priimi mūsų paslaptis. Tu siūlai mums tokį nuostabų širdžių bendravimą, koks neįmanomas jokioje kitoje draugystėje. Jei mes su pasitikėjimu atsiduodame Tau, Tu mielai sutinki apdovanoti mus savo pasitikėjimu. Jei mes stengiamės mąstyti apie Tavo asmenį, Tu leidi mums suprasti, kaip giliai asmeniškai Tau rūpi kiekvienas iš mūsų. Tu esi Eucharistinė Duona – ją garbindami galime pastebėti, kaip mes dalyvaujame Tavo esatyje. Tavo meilė visuomet būna didesnė nei mūsų. Tu visuomet esi geresnis mūsų draugas nei mes Tavo. Tu su tokia meile atsakai į mūsų tikintį žvilgsnį, kad mes suvokiame: Tu į mus žvelgi jau visą laiką. Tavo atsakymas į žodžius, kuriais kreipiamės į Tave, yra toks gilus ir vidinis, kad mums pasidaro aišku: Tu supranti mus geriau, negu mes patys save suprantame. Tu myli mus labiau, negu mes galime Tave mylėti. Mes galime Tave mylėti tik dėl to,

Viešpatie, kas mato Tave, mato Tēvā, nes Tu tapai žmogumi tik dėl to, kad mums parodytum Tēvą ir per save suvienytum mus su Juo. Mes turime žvelgti į Tave, kad suvoktume Amžinojo Tėvo paveikslą. Mes turime žvelgti į konsekruotą Duoną, kad tikėjimo žvilgsniu regėtume Tave. Tikintis žvilgsnis yra garbinimas. Garbinant leidi mums suprasti Tave. Toks žvilgsnis vienija Tave su mani, Tave – su visa žmonija. Kas tikėdamas žvelgia į Tave, regi Tave kaskart didingesnį. Tu leidi jam vis giliau pažinti savo Širdį ir Tėvą.

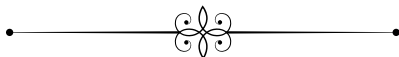
Tu, Viešpatie, maitini mus savimi, nes tik per Tave patį mes galime įaugti į Tavo Gyvenimą. Tu esi Dievas-Žmogus, iš Tavęs mes gauname Dievo-Žmogaus Gyvenimą, kuris mus nuvalo ir atnaujina. Tu dovanoji jį mums dosniai ir be saiko, kad mes subręstume visiškai susivienijimui su Tavimi. Tu pats esi Gyvybės Duona. Mes priimame Tave tik tiek, kiek leidžia mūsų tikėjimas; net ir priimdamos Duoną, žmogus gali likti nejautrus Tau. Garbindami Tave, paruošdami Tau vietą savo širdyse, mes priimame Gyvenimą. Jei mes alkstame Tavęs, Tu maitini mus savimi. Savo dovanai Tu nenustatei ribų, tačiau mes trokštame Tavęs tiek stipriai, kiek didelis yra mūsų skurdas.

Ši Duona yra tarsi visa naikinanti Liepsna, nes ji yra meilė ir viską nori perkeisti į meilę. Ji spindi visame pasaulyje ir persmelkia visa, kas sukurta. Jėzau, Tu tapai žmogumi, todėl paveiki visa, kas žmogiška, ir visa, kas sukurta žmogui.

Tu esi tarsi ugnis, nes viską, kas pasiduoda Tavo įtakai, nuvalai, išskaistini, kad šviestų ir žerėtų. Visa kūrinija yra paskirta Tau, nes Tu pirmiau esi save jai paskyręs.

Mano širdis yra skirta Tau kaip žemė, atsivėrusi saulei. Padėk mums kaskart labiau atsiduoti Tavajai Liepsnai.

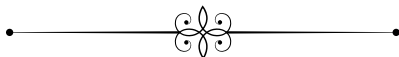
Ostija yra visa vienijanti galia. Viešpatie, Tavo meilės stebuklas yra tai, kad Tu ne tik su savimi mus suvienijai, bet ir sukuri mūsų tarpusavio vienybę. Subrendę Tau, subręstame ir vienas kitam. Jei mylime Tave, mylime taip pat ir žmones.

Ostija – tai Tu savo atsidavime; ji suteikia prasmę ir duoda jėgų visų žmonių vienybei. Kai Tu šitokiu būdu esi pas mus, mes mokomės Tave garbinti, o kai garbiname Tave, Tu suvienijai mus tarpusavio meile. Mūsų širdžių vienybė užsi-
mezga ir auga taip nepastebimai, kaip pasėliai laukuose. Tu pats ją pasėjai ir esi ta jėga, kuri ją sėkmingai brandina. Tu nori, kad mes visi būtume viena, kaip Tu esi viena su Tėvu ir Šventąja Dvasia...

Viešpatie, Tu visa suvieniji su savimi, kad visa būtų tarsi atsakymas į Tavo meilę. Tau nepakan-ka, kad mes Tavyje, savo Dieve, gyvename, juda-me ir esame. Tu nori, kad mes su Tavimi būtume sujungti meile. Mes privalome Tave pažinti, kaip esame Tavo pažinti, kaip vien tik meilė gali paži-n-ti. Kaip Tu į mus kreipiesi, taip mes privalome Tau atsakyti. Mes turime būti viena šeima su Tavimi. Savo eucharistiniu artumu Tu nori to pasiekti mu-myse ir su mumis.

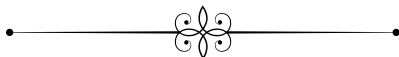
Taip stiprėja mūsų tikėjimas į Tave. Taip mūsų meilė tampa gyva ir brandi. Garbinimu susivieni-ję su Tavimi, mes palaipsniui vienijame visas tau-tas tarpusavyje. Konsekreuota Ostija yra tarsi visa vienijantis centras.

Viešpatie, Tu didini žmonijos meilę. Tu paveiki jos sielos gelmes. Tu pats kaip Dievas-Žmogus esi žmonijos širdis. Todėl žmonijos meilė vis auga. Tu tobulai, visiškai ir visiems laikams atsidavei mums, kad pasaulis užsidegtų Tavąja Meile, nes Tu juk negali būti neveiklus tarp mūsų. Štai Tavo viešpatavimas pasauliui: Tavo Meilė triumfuoja, o pasaulis ilsisi Tavo Meilėje, nes Tu esi jame. Žvelgdami į Eucharistinę Duoną, regime triumfuojančios Meilės paslaptį. Ji auga mumyse per kiekvieną adoraciją. Ji yra dieviška ir įima į Dievą tai, kas žmogiška.

Per Tave visa taps meile. Meilė yra mūsų ateitis. Viešpatie, garbindami Ostiją, mes norime patikėti save Tau, kad mūsų meilė sparčiau augtų. Mes turime atsiduoti Tavajai liepsnai, kad ji per mus viską apimtų, kiaurai persmelktų ir viską mumyse pakeistų. Visa privalo tapti meile. Mes norime, kad Tavo Meilės troškimas taptų mums savas. Teesie Tavo valia. Tavoji Meilė privalo viešpatauti. Turi išaušti Meilės diena. Viešpatie, nors mes esame skurdūs, vis dėlto mūsų atsidavimas Tau šį tą reiškia, nes jis yra meilės gestas, – o tai yra vienintelis dalykas, kurio iš mūsų Tu lauki. Mes garbiname Tave šiame Sakramente, kad Tavoji Meilė užvaldytų visą mūsų būtį.

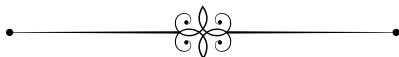

Kas myli Tave, Viešpatie, tas skleidžia Tavo Meilę, priima ją iš Tavo rankų ir stengiasi, kad Tavo Meilė kaskart labiau plistų. Tave mylėti – tai įsitikinti, kaip labai Tu mane myli, leisti, kad įsiliepsnotų manyje esanti Tavo liepsna, ir taip visiškai atsiduoti Tau. Tave mylėti reiškia, kad Tu gali daryti su manimi visa, ką nori, nes man rūpi tik Tavo Meilės triumfas. Visa žmonija turi patikėti save Tavo Meilei. Tave garbinti Eucharistijoje – tai leisti, kad Tavo Meilė mus apšviestų ir perskverbėtų. Visiškai atsigręžti į Tavo Meilę. Tavo Meilei suteikti tinkamą vietą. Nutilti, kad Tu kalbėtum. Pabūti pas Tave, kad galėtume priimti Tavo Meilę.

Tai yra gailestingumo Sakramentas, gydantis ir šventinantis mus. Žinodamas mūsų skurdą, Tu padovanojai Jį mums. Mūsų skurdas yra tai, kad mes neturime meilės jėgos. O kadangi mes galime augti ir išsiskleisti tik mylėdami, esame liguisti ir silpni dėl meilės stokos. Tu pasigaili mūsų. Tu pats nori būti mūsų meilės jėga. Eucharistija yra tarsi erdvė, kurioje gali išsiskleisti mūsų pačių meilė. Tu esi mūsų gyvenimo Duona, nes esi Meilė. Tik Meilė teikia mums sveikatos ir stiprybės, kai sergame meilės stoka.

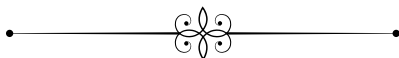
Šiame Sakramente gauname tai, ko mums reikia: jėgų ir šviesos mylėti Dievą ir pasaulį. Mes mylime Tavąja meile...

Viešpatie, Tavo gailestingume mes jaučiamės kaip namie. Tai yra ta stichija, kurioje atsikvepiame ir vėl tampame savimi. Mums reikia Tavo gailestingumo, kad patikėtume save Tavo begalybei. Mes turime žinoti, kad Tu lauki mūsų pasitikėjimo, – tik tada galime pasitikėdami atsiduoti Tau. Turime taip elgtis, kad galėtume priimti į save Tavo Meilę. Tik tada Tu gali mus suvienyti su savi-
mi. Gera žvelgti į Ostiją kaip į didžiulį mums dovanotą gailestingumą. Tada išmokstame Tau atsakyti pasitikėjimu, kurio neriboja joks atsargumas. Viešpatie, mes garbiname Tavo gailestingumą, kuris dabar yra mūsų tėvynė, o už tai atiduodame Tau save.

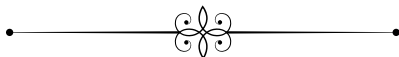
Eucharistija yra Saulė, kurią supa visa kūrinija, nes ji – tai Tu pats. Visa, kas yra, atsirado per Tave ir į Tave nukreipta. Viskas yra Tau. Tavo spinduliavimas, Viešpatie, pasiekia tolimiausią kūriniją, kad palaipsniui pakeistų ją naujuoju dangumi ir naująja žeme. Visa tai supa Tave, visa daugiau ar mažiau sąmoningai siekia Tau atsiverti, Tave priimti, laukia, kad Tu viską apimtum ir pripildytum. Garbindami Ostiją, mes padedame žmonijai jautriai priimti Tave. O kartu su žmonija Tau atsiveria visi tvariniai, kurie tiktai gali tapti jautrūs ir imlūs Tau. Todėl Tu ir padovanojai mums Eucharistiją kaip Saulę, skleidžiančią šviesą ir gyvybę, Saulę, kurią mes supame savo garbinimu.

Viešpatie, Tavyje randame visą žmoniją. Savo širdimi mes negalime jos apglėbti, tik nedaugelį žmonių galime tikrai apdovanoti savo meile. Tačiau mūsų gyvenimo gelmėje, kur Tu esi ir kur Tu leidiesi atrandamas, yra suburtos visos tautos. Įžvelgdami Ostijoje Tavo didybę, Tavo Meilės šviesoje pažįstame taip pat ir visą žmoniją. Tu nori, kad mes visi būtume viena ir surastume vienas kitą Ostijos garbinime. Joje mes galime tikrai mylėti visas tautas ir kiekvieną žmogų, juos apdovanoti Tavo Meile ir apglėbti Tavo Širdimi. Per Tave galime priimti visų žmonių meilės dovaną ir patirti visų artumą. Viešpatie, kad būtume pas visus žmones, turime būti pas Tave.

Tavyje, Viešpatie, mums tampa pasiekiamas visas pasaulis, nes ši Duona yra paimta iš žemės, o Tu perkeiti ją į savo išskaistintą Kūną. Dabar šiame Sakramente randame visą pasaulį. Tu viską apimi, ir viskas pasineria Tavo Meilėje. Tavyje mes regime visą pasaulį. Jis toks mažas Tavo didybėje. Tačiau Tavyje jis sėkmingai auga ir subręsta iki pilnatvės. Tapdamas žmogumi, Tu priėmėi pasaulį, todėl pasaulio veidas bus pakeistas. Būdamas Eucharistijoje, Tu perveri jį savo spinduliais – todėl pasaulis bus perkeistas į meilę. Mes nežinome, ką Tu darai, Viešpatie. Tačiau mes žinome, kad iš konsekruotos Ostijos sklinda galingas veiksmas, nes tai esi Tu.

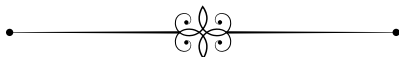
Tu grynini ir švarini atmosferą, nes čia esi ir dalyvauji. Tavo velykinė didybė peršviečia rūškanas miglas ir savo spinduliais išsklaido tamsą. Mes negalime nei matyti, nei pamatuoti, kaip Tu veiki mumyse ir aplink mus. Tačiau mes žinome, kad Tu čia esi kaip Dievas savo pašlovintoje žmogystėje, o Tavo buvimas tegali skaistinti, tyrinti ir apšviesti.

Mūsų pasaulis tapo Tavo pasauliu ir kaskart labiau priima Tavąją šviesą bei grožį. Viešpatie, Tu tyrini mūsų širdis, mūsų gyvenimą; juo tyresni tapsime Tavo artumoje, tuo geriau būsime pasiruošę susivienyti su Tavimi.

Viešpatie, Tu esi Šviesa tamsoje, ir visa, kas dar nesuvienyta su Tavimi, yra tamsa. Mes regime Tave ir regime kūrinijos tamsumą, o tai yra ir mūsų tamsa. Ši tamsa džiugi ir viltinga, nes Tu, Amžinoji Šviesa, esi daug didesnis už ją. Mes žvelgiame į Tave, mūsų šviečiantį centrą, mūsų spinduliuojantį gyvenimą, ir suprantame, kad Tu trokšti visa priimti į save ir suvienyti su savimi. Mes žinome, kad visa patrauki į save, trokšdamas ne užvaldyti, bet palenkti meilei; Tu nori, kad visi imtų mylėti ir Tu nušviestum juos savo Šviesa.

Viešpatie, Tu pats mumyse pradėjai šventosios Ostijos garbinimą.

Viešpatie, Tu apšvieti kiekvieno mūsų širdį, kad ji pajėgtų vidiniu žvilgsniu regėti Tave. Stipriai Tave tikėti, Tave garbinti, kartu skęsdama Tavyje. Tavo dėka širdis tampa tokia šviesi, kad nieko nebenori sau, o visko tik Tau. Ji pradeda mylėti. Per Eucharistijos garbinimą mumyse plinta šviesa.

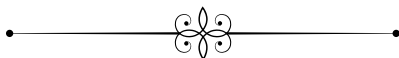
Dažnai širdis būna aptemdyta, nes ji yra įkalinta pati savyje. Tik Tu gali ją apšviesti ir išlaisvinti. Tik Tu gali ją iš tikrųjų pripildyti. Tačiau mes privalome savo širdį kelti į Tave, atiduoti ją Tau, kad Tu galėtum laisvai teikti jai savąją šviesą. Viešpatie, kiekvieno mūsų širdis privalo būti Tavo Meilės įrankis, silpnas Eucharistijos aidas: turime visiškai, be atodairos atsiduoti ir netekti savęs.

Viešpatie, Tu esi Duona, kad mes gyventume Tavimi. Tuo parodai, kaip labai mums Tavęs reikia ir kaip Tu esi čia dėl mūsų. Duonos pavidalas nėra kiek nesumažina Tavo didybės. Kadangi Tu esi mūsų gyvenimas ir mes be Tavęs negalime būti – Tu esi Duona. Tu taip giliai prisiartini prie mūsų, kad mes galėtume prie Tavęs priartėti. Mes privalome maitintis Tavimi, kad turėtume savyje gyvybę. Mes galime maitintis Tavimi, nes Tu nori suvienyti mus su savimi.

Mes garbiname konsekruotą Ostiją, nes žinome, kad tai esi Tu. Žvelgdami į ją, gėrimės nematoma Tavo didybe. Juk Tu pats paskatinai mus žvelgti į ją.

Tu visas esi Meilė ir Dovana. Leisk mums visa esybe tapti garbinimu ir priėmimu...

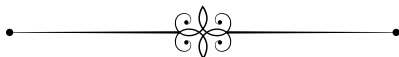
Viešpatie, Tu padedi mums tapti savimi, mylėdamas mus, teikdamas mums gyvybę. Tik tuomet, kai esame mylimi, vėl tampame savimi. Tik mylėdami pranokstame patys save ir tampame tokie, kokie privalome būti. Garbindami Tave, primame Tavo Meilę, leidžiamės būti mylimi ir pabundame meilei. Tu kiekvieną myli savitai; šiame meilės buvime būtybė nurimsta ir išdrįsta būti savimi.

Tu pažadini mumyse gilią asmeninę meilę Tau. Šioje meilėje atsiveriame Tau ir tampame viena siela su Tavimi...

Viešpatie, Tu mokai mus, kaip turime išdalyti patys save. Tu esi be paliovos atsiduodantis ir besidalijantis gyvenimas. Žvelgdami į Ostiją, mes garbiname Tavo atsidavimą. Garbindami ir mes patys mokomės atsiduoti. Atsiduodami Tau, dovanojame save visiems žmonėms. Kas atsiduoda Tau, įsijungia į visa apimantį Dievo-Žmogaus pasiaukojimo srautą. Kas atsiduoda Tau, kartu atsiduoda ir visai žmonijai – taip labai Tu esi susivienijęs su ja. Jeigu norime atiduoti save žmonijai, nėra kito kelio – reikia atsiduoti Tau. Kadangi Tavo pasiaukojimas neišskiria nieko, nė vienos būtybės, – tai ir atsidavimas Tau reiškia pasiaukojimą visiems gyviems sutvėrimams.

Mes mokomės iš Tavęs, kaip reikia atsiduoti, nes Tu pirmiau esi mums atsidavęs.

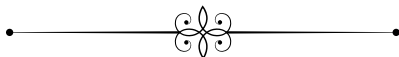

Viešpatie, Tu pažadini mumyse troškimą visiškai susivienyti su Tavimi. Kadangi Tu esi mūsų gyvenimas, Tu būsi ir mūsų laimė, kai susivienysime su Tavimi. Todėl mes trokštame susivienyti su Tavimi, kaip ir Tu trokšti suteikti mums laimę savimi. Kuo tobulesnė bus vienybė, tuo labiau visa bus atbaigta. Visa yra sukurta susivienijimui su Tavimi. Juk tai yra Eucharistijos esmė: visą kūriniją patraukti prie Tavęs. Visa perskverbti ir atnaujinti Tavyje. Tavyje pakeisti žmogų ir draugę – visą kūriniją.

Tik Tavyje galime rasti ramybę – ir niekur kitur. Tik Tavyje mūsų tėvynė – ir niekur kitur. Mūsų širdis iš esmės ilgisi tik susivienijimo su Tavimi. Štai į šį troškimą Tu ir nori duoti mums tobulą atsaką.

Viešpatie, per Tave mes bręstame susivienijimui su Tavimi. Juk maitini mus savimi. Tu esi mūsų jęga ir vis labiau pripildai mūsų širdis savęs. Tu leidi mums sustipręti prie Tavęs, kad pajęgtume Tave regęti vis didingesnį. Turime įaugti į Tave dėl Tavęs. Privalome palaipsniui tapti tokie šviesūs ir gyvybingi, kad Tu galętum su pasitikęjimu, kaip draugas draugui, mums atsiverti.

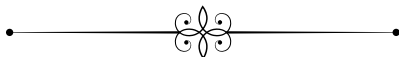
Viešpatie, garbindami Ostiją, darome tai grynai dėl Tave, – nes Ostijoje esi Tu ir Tavo didybė turi būti garbinama; taip mes ruošiamo kelią susivienijimui. Tada mes einame į Tave, kiek mūsų silpnumas leidžia. Daugiau nebežiūrimė į save. Paliekame Tau žvelgti į mus. Tada žvelgiame tik į Tave, – ir tai yra mūsų indėlis į Tavąjį darbą, kuriuo visa bus suvienyta ir atbaigta.

Viešpatie, Tu nuolat vienijiesi su mumis: tai yra Tavo dieviškasis veikimas. Tačiau norėdami pasiekti tobulą vienybę su Tavimi, mes privalome Tau pasiaukoti ir atsiduoti. Reikia atsiduoti, kad išmoktume visiško pasiaukojimo. Tai yra mūsų paskirtis, mūsų gyvenimo užduotis: mes turime nuolat aukotis ir atsiduoti Tau, kol išmoksime tobulo pasiaukojimo ir atsidavimo, o per mus ir visa kūrinija išmoks atsidavimo, taps imlesnė ir jautresnė Tau, įgis Tavo šviesos.

Tu nuolat vienijiesi su mumis, tačiau norėdami, kad šis susivienijimas galėtų įvykti tobulai, mes privalome besąlygiškai priklausyti Tau, – kad Tu galėtum visą mūsų būtybę, visas jėgas perverti savo sielos spinduliais ir kad mes visada liktume Tavyje.

Tu tam ir padovanojai mums Eucharistiją, kad tai galėtų įvykti.

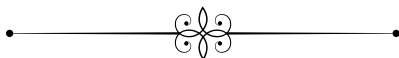

Tai, ką Tu duodi mums, Viešpatie, duodi visiems. Visi mes esame viena; kai Tu žvelgi į mane su meilės šypsena, tą pačią Kūrėjo šypseną Tu dovanoji visai žmonijai. Ir aš priimu ją už visus. Aš atsiveriu, kad galėčiau jautriai priimti Tave ir priimu Tave už visą žmoniją. Kai aš priimu Tavo meilę, kuri skirta man asmeniškai, tai naujai ir giliai paliečia visą kūriniją.

Konsekruotą Ostiją privalau garbinti visa širdimi. Nuo mano garbinimo priklauso, kaip greitai žmonija subręš susivienijimui su Tavimi. Ši mano užduotis yra kupina atsakomybės: kad garbinčiau Tave, kad mano širdis priklausytų Tau, kad garbinčiau Tave kaskart tobuliau.

Jėzau, Tu dovanoji save man, Tu įsteigei man Eucharistiją, kad kuo tobuliau galėčiau susitikti su Tavimi, kad galėčiau Tave priimti į save ir vis labiau prisipildyčiau Tavęs. Tu leidi man tikėjimo žvilgsniu žvelgti į Ostiją, kad tapčiau jautrus ir imlus Tau ir tuo imlumu padėčiau Tau naujai performuoti kūriniją. Tu dovanoji man save ir mokai to paties, – kad ir aš visiškai padovanočiau Tau save. Tu žvelgi į mane žvilgsniu, kuris mane paliečia iš vidaus, iš šviesios man dar nepažįstamos gelmės. Taip mokai mane žvelgti į Tave, regėti Tave, nieko nematant. Tu mokai mane meilės mokslo: meilė suvokia viską, net ir tai, kas nesuvokiama. Tu trauki mane prie savęs dėl žmonijos ir žmoniją trauki prie savęs dėl manęs.

Viešpatie, esi manasis Tu, nes nori savo Meile vesti mane į mane patį. Tu visada lieki pas mane, Tavo Meilė man nesikeičia, Tu dovanoji man pats save.

Garbindamas šios Meilės Sakramentą, aš randu Tavo Širdį, kurioje turiu visiškai prarasti save; ji nori mane priglausti, kad tapčiau tobulas. Tu su meile galvoji apie mane, ir aš galvoju apie Tave.

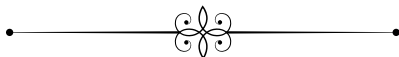
Tu nori, kad mano būtis išsiskleistų meilėje, – toks aš ir privalau būti. O aš noriu, kad Tu būtum visokeriopai garbinamas. Tu lieki pas mane, kad padarytum mane šventą, o aš lieku pas Tave, kad Tave garbinčiau. Tu myli mane, ir aš tampu malonius Tau; aš myliu Tave, nes Tu esi pats malonīgumas.

Esi manasis Tu, tobulini ir atbaigi mane Tavam Tu.

Viešpatie, Tu neši ir laikai mane, nes be Tavęs aš nieko negaliu padaryti. Kiekviena mano mintis apie Tave yra kilusi iš Tavęs. Ir mano meilė Tau yra Tavo darbas.

Galiu ateiti pas Tave tik dėl to, kad Tu esi pas mane, ir tik per Tave ateinu arčiau Tavęs. Visas mano gyvenimas yra tik judėjimas Tavęs link, ir dėl Tavo įtakos jis tampa vis intensyvesnis. Tu darai mane klusnesnį, ragini glaustis prie Tavęs. Tu palaikai ir neši mane, kaskart aiškiau ir paprasčiau man apsireikšdamas. Juo tyriau aš garbinu Tave grynai dėl Tavęs, tuo labiau Tu apimi mano gyvenimą, palaikai ir pripildai jį savo Meile. Aš garbinu Ostiją, ir ji vis labiau sudvasina mane, nes jos buvimas to ir siekia – viską sudvasinti.

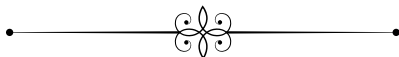

Viešpatie, Tu dovanoji save mums visiems, dovanodamas save man; dovanoji save man, kad dovanotum save visiems. Kiekvienas mano sutiktasis yra Tavo mylimas, Tu dovanojai jam pats save. Tai yra žmogaus asmenybės stebuklas: Tu myli jį, ir Tavo Meilė šviečia jame. Kuo labiau mes laikomės Tavo meilės, tuo labiau mus vienija tai, kad kiekvieną Tu myli pačia karščiausia Dievo-Žmogaus Meile. Štai kaip galime vienas kitam patarnauti: kaskart jautriau priimdami Tavo Meilę, būdami skaidresni ir labiau peršviečiami, kad per mus Tavo meilę galėtų ryškiau suvokti kiti. Štai dėl ko Tu nori, kad mes maitintumės šiuo Sakramentu, jį garbintume ir priimtume, – kad Tavo meilė galėtų pralaužti mūsų širdis, iš mūsų spinduliuoti ir mus visus suvienyti tarpusavyje.

Jėzau, esi visų mūsų Tu: jei kuris nors iš mūsų yra susivienijęs su Tavimi, tuomet galima ir mūsų tarpusavio vienybė. Tik ten, kur yra vienybė dviese su Tavimi, gali būti tikra bendrystė ir su kitais. Kas Tave nešiojasi širdyje kaip savąjį Tu, savaimė bendrauja ir jungiasi su kitais. Tačiau kadangi mūsų asmeninė meilė Tau taip menkai subrendusi, tai ir vienybė su kitais tėra dar tokia nebrandi. Todėl žmonijai daugiausia tarnauja tie, kurie yra Tave radę kaip savąjį Tu ir su Tavimi gali būti vienodu. Per šiuos žmones auga vienybė tarp visų tautų.

Kai mes garbiname Ostiją, didėja mūsų meilė Tau – kartu auga meilė ir visame pasaulyje.

Viešpatie, Tu laikai ir remi visus, nes visus myli. Jei nors vienas žmogus priima Tavo paramą, Tu neši ir laikai visą bendruomenę. Be Tavo rankos bendruomenė suyra.

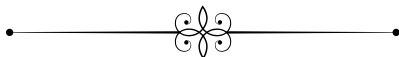
Žmogus, nepriimantis Tavo pagalbos, slopina meilės augimą visoje žmonijoje. Kol mes neatsi-
duodame Tavo nešančiai rankai, tol neatliekame
esminio savo tarnybos uždavinio kitiems – tap-
ti viena su Tavimi. Kas nepriima Tavo paramos,
nori, kad kiti žmonės jį laikytų ir remtų. Tačiau
bendruomenei tai sunku, nes jis neprisideda prie
bendruomenės augimo ir yra jai kliūtis.

Viešpatie, Tu nori mus laikyti ir remti, kad visi
tarpusavyje taptume viena. Tu nori mus visus pa-
laikyti, nes myli mus.

Viešpatie, Tavęs niekas nepažįsta, nes Tu esi begalinis ir nesuvokiamas. Tik Tėvas Tave pažįsta. Tu gali žmogų savimi apšviesti ir uždegti, jis gali Tavyje paskęsti ir Tave patirti, tačiau vis tiek Tu lieki jam nepažįstamas. Mes pažįstame Tave maždaug taip, kaip vaikelis pažįsta savo tėvą, nieko nesuprasdamas apie tikrąją jo būtį. Tu esi mums tai pažįstamas, tai vėl nepažįstamas. Tai mūsų meilė atsigręžia šviesiaja puse, kurioje pažįstame Tave, tai nakties puse, kurioje Tavęs nepažįstame. Tačiau ir naktis yra kupina Tavo meilės spindesio.

Mes garbiname Tave šiame Sakramente ir suvokiame, kad esi tas pats – tai pažįstamas mums, tai vėl nepažįstamas.

Viešpatie, esi tas, kuris visa pažįsti savo visa apimančiu ir perveriančiu pažinimu. Jei mes Tavęs ir nepažįstame, esame Tavo pažinti taip, kaip tik dieviškoji Meilė gali pažinti. Tu pažįsti kiekvieną. Tavo pažinimas yra šiltas ir asmeniškasis. Jis kiekvieną apgaubia, nuskaidrina ir glamonėja, jis apšviečia ir maitina mus.

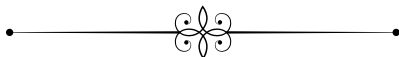
Gera būti Tavo pažintiems, Viešpatie. Kas Tave pažįsta, nenori nieko nuo Tavęs slėpti, nori visiškai atsiverti Tavo mylinčiam žvilgsniui, nori būti visiškai permatomas. Tavo žvilgsnis supranta, ramina ir gydo.

Tu pažįsti kiekvieną, nes kiekvieną myli.

Viešpatie, bet ir ištikimieji bičiuliai Tavęs dar nepažįsta, nes Tu gali duoti savęs tik tiek, kiek mūsų širdys pajėgia Tave priimti. Jeigu Tau patinka ir jeigu žmogus Tau visiškai atsiduoda, jis gali visuomet į Tave žvelgti, kalbėtis su Tavimi, Tavęs klausytis, vis giliau pažinti Tavo Širdį, tačiau Tave jis pažįsta tik tiek, kiek pajėgia pažinti.

Viešpatie, Tu visuomet esi paslaptis, net jeigu esi artima ir mums patikėta paslaptis. Nors mes visą gyvenimą garbiname šventąją Ostiją, nors jos spinduliai pervėrė ir nuskaidrino mūsų širdis, vis dėlto ji lieka nesuvokiamas Tavo stebuklas.

Viešpatie, Tu esi nesikeičiantis, todėl mes turime nurimti, kad liktume pas Tave.

Tu esi centre, o mes esame išorėje. Tu – gilumoje, mes – paviršiuje. Tu nesikeiti, o mes – keičiamės. Mes galime Tave pasiekti tik išsilaisvinę iš paviršiuje viešpataujančio sambrūzdžio. Kai mes ryžtingai atsigręžiame į centrą, žvelgiame į Tave, Amžinąjį, liekame pas Tave, kai priprantame prie Tavo artumo, prie nekintamumo, tada mes nurimstame. Tada visa, kas vyksta išorėje, nebeturi mums jokios įtakos.

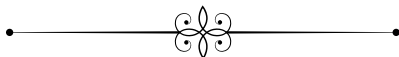
Juk visokie pokyčiai teturi vieną prasmę: per juos ateinama pas Tave. O kas lieka pas Tave, centre, kur visada ramu, gali Tau padėti perkeisti pasaulį į meilę.

Viešpatie, esi amžinasis Meilės Žvilgsnis, švelniai žvelgiantis į visą kūriniją ir apimantis kiekvieną būtybę. Kas garbina Ostiją ir per ją paskęsta Tavyje, mato Tavo Meilės spindesį iš visų daiktų. Visa galime matyti Tavyje ir Tave – visur.

Dar nėra taip, kad visa būtų su Tavimi suvienyta, bet Tu esi visur. Žmonija dar nepanaši į Tave, tačiau Tavo garbintojai mato, kad stengiesi prilyginti ją sau. Jau vien tuo, kad Tu esi čia: amžinasis, sudvasinantis Žvilgsnis savo Meile pakeis žmonią.

Viešpatie, padaryk, kad visa žmonija, visas pasaulis pabustų Tavo Žvilgsniui ir į jį tobulai atsakytų.

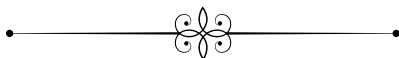
Kad aš garbinu Tave, Viešpatie, yra Tavo dovana, nes Tu pažadinai manyje tikėjimą Tavimi ir patraukei prie savęs. Tu nuolat dovanoji mums savo Meilę ir mokai jautriai ją priimti, kai matai, kad esame tam pasiruošę. Tu lauki mūsų „Taip“, Tu klausaisi mūsų širdies gelmėse, norėdamas išgirsti šį „Taip“, nors jis būtų dar visai tylus.

O tada turime subręsti visiškai ištikimybei, galutiniam „Taip“. Tai vėlgi yra Tavo dovana. Mes galime tik norėti ištikimybės, bet ją išstobulinti ir atbaigti gali Tu. Mes turime sutelkti į Tave tikėjimo žvilgsnį ir garbindami Tave visa širdimi tvirtai Tavęs laikytis. Tada Tu mummyse sukursi visa pagal savo valią: atsidavimą, veržlią ir veiklią meilę, susivienijimą. Viešpatie, kad mes Tave garbiname, yra Tavo dovana.

Kai mes Tave garbiname, Viešpatie, atsikvepia visa kūrinija. Garbinimu mes priimame Tave. O kas Tave priima, daro tai už visus. Štai kas įvyksta, kai mes Tave garbiname: Tu ateini pas savuosius ir tavieji priima Tave. Jei kas nors vienas Tave garbina, dvasiniu būdu aplink jį susirenka visos tautos ir visa kūrinija. Garbindami mes tarsi paskeštame akinančioje tiesoje, o ta tiesa – tai Tu. Dėl to atsikvepia visa kūrinija. Užaina tarsi skaisčius rytas, tarsi pavasario vėjas, tarsi gaivinanti rasa...

Garbindami mes patiriame, kad Tu esi Viešpats. Kad Tu esi nepalyginamai didesnis už mus. Kad mes čia esame tik dėl Tavęs, kad Tu nori būti visas kiekviename.

Viešpatie, esi tas, kurio visi ieškome. Tačiau mes ieškome Tavęs per daug toli. Tu esi artimas, lengvai surandamas, visuomet ir visur esi arčiau, negu mes manome. Mes ieškome Tavęs, tačiau mūsų ieškojimas pernelyg neramus, o triukšme ir sąmyšyje negalime Tavęs rasti. Juk priešais Tave turi išnykti visoks nerimas ir nervingumas. Kai mes nurimstame ir susikaupiame, galime rasti Tave neapsakomai arti. Visi ilgisi ir trokšta garbinti Tave, net jeigu jie ir nesuvokia, ko ilgisi. Garbinimas yra tikrasis atsakymas į Tavo Meilę. Kaip trokštame patirti tavo Meilę, taip trokštame ir garbinti Tave.

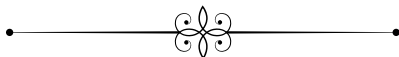
Kaip Tavo buvimas paslaptینگai švyti visose gyvenimo sferose, taip ir garbinimas turi viskam suteikti slaptą spindesį.

Viešpatie, Tu pasilieki pas mus Eucharistijoje ir tai darai dėl mūsų!

Išmokyk, kaip mums pas Tave pasilikti... Net ir klūpodami prieš Ostiją ne visada būname pas Tave. Mes būname pas Tave, kai nukreipiame į Tave tikėjimo žvilgsnį, kai širdimi įsiklausome į Tavo balsą.

Tu visuomet esi pas mus. Tu būni Eucharistijoje, bet taip pat mumyse ir aplink mus. Tu esi visur. Tu esi centras, mes visada judame į Tave. Tu visada esi pas mus, nes visuomet ir pastoviai myli mus. Padėk mums taip Tave mylėti, kad mes visuomet būtume pas Tave.

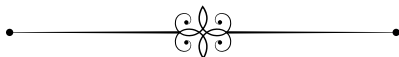
Viešpatie, Tu mokai mus tapti garbintojais. Kadangi Tavo Meilė nuolat veikia mumyse – Tu čia esi, – ir mūsų garbinimas turi būti nuolatinis ir tęstinis. Tu mokai mus visuomet turėti Tave prieš akis, širdimi žvelgti į Tave, Tavęs klausytis, kartu su Tavimi gyventi.

Tu padedi mums likti Tavo artumoje, neleidi, kad mus nusineštų paviršiaus audros. Jeigu mes liekame pas Tave, tampame garbintojais. Tada, pasilikdami prieš Ostiją, būname pas Tave, savo Bičiulį, o garbinimas pasidaro mūsų savastis.

Viešpatie, Tu mums tai dovanoji: Tu ne tik myli, Tu esi Meilė. Ši Tavo asmenybės paslaptis mus neapsakomai traukia: Tu pats esi Meilė. Tu gali tik mylėti. Ką tik Tu suvieniji su savimi, tam atsiveria kaskart naujos Meilės gelmės. Tu esi begalinė, mums nesuvokiama Meilė, ir vis dėlto mes galime, turime teisę Tave patirti ir išgyventi. Tave garbinti – tai yra ne kas kita, kaip paskęsti Meilėje. Ši Meilė yra mūsų dangus, ji atnaujina žemę. Ši Meilė nuolat stengiasi perverti mus savo spinduliais, kad ir mes imtume mylėti.

Viešpatie, Tave garbindami mes būname ramūs ir leidžiame Tau daryti, ką Tu nori.

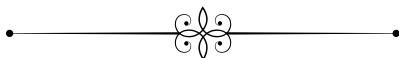
Viešpatie Jėzau Kristau, Tu ne tik maitini mus, Tu esi Duona. Tiktai garbindami mes suvokiame, kad Tu esi mūsų Duona ir maitini mus pačiu savi-
mi. Neužtenka tą Duoną priimti, reikia ir garbinti ją, kad taptume jai imlūs ir jautrūs. Turime nurimti prieš Ostiją, kad Tu galėtum mus artimai suvienyti su šia paslaptimi.

Mes turime Tavimi gyventi ir maitintis, todėl privalome žvelgti į Tave širdies žvilgsniu, kad išmoktume Tave pažinti. Mūsų širdis turi susitelkti ramybėje prieš Tave, kad būtų užimta tik Tavimi. Tada mumyse nušvis Tavoji šviesa, ir mes suvoksime, ką reiškia, kad Tu ne tik maitini mus, bet ir pats esi Duona.

Kas yra jautrus Tavo, Viešpatie, Meilei, pats taps meile – šitaip veikia šis Sakramentas kiekvieną, kuris jį tikrai garbina ir priima. Tu sušvelnini mus, duodi mums naują širdį, suprantančią Meilės kalbą. Tu mokai mus didžiosios tylos ir ramybės, kuri sudaro Meilės atmosferą. Joje galvojama tik apie tai, kaip save dovanoti ir pasiaukoti. Tu leidi mums gyvai suvokti Tavo veikimą, kuris yra gryna Meilė, ir leidi mums veikti kartu su Tavimi. Tu leidi meilei bręsti mumyse, kol ji prasiveržia pro visas uždangas ir nejučiomis ima spinduliuoti iš mūsų ir kol palaipsniui mus visiškai sudegina.

Kas Tavo Meilės dėka pats tampa meile, miršta, įeidamas į amžinąją Meilę.

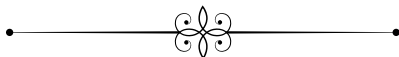
Viešpatie, kas Tave myli, visus ir viską myli. Kai mūsų širdis pabunda Tau, ji pabunda kiekvienam žmogui ir visai kūrinijai. Meilė Tau, kurią Tu pats mummyse uždegei, yra paslaptinė jėga, kuri mus vienija su visu kuo. Visur – visuose žmonėse ir daiktuose – nuo šiol matome stebuklingą Tavo buvimo spindesį; mes jaučiamės tarsi kūrinijos širdyje giliai susieti su kiekviena būtybe. Meilė Tau – net tokiu atveju, kai galvojame tik apie Tave vieną – taip, kaip tik tada! – galingai susieja mus su viskuo, kas gyva. Tu visa sudvasini ir panaudoji netgi mūsų meilę Tau, kad visa dar labiau sudvasintum. Kai auga mūsų meilė Tau, auga meilė ir visame pasaulyje.

Viešpatie, Tave garbinti reiškia būti Tavo mylimam. Tikėjimu žvelgdami į Tave, mes suvokiame, kad Tavo Meilė yra neišmatuojama. Mums belieka tik atsiduoti jai. Todėl garbinimas yra mūsų širdies įsiliejimas į Tavąją.

Tavo Meilė turi triumfuoti. Tau turi būti atviras kelias veikti mumyse, kaip Tau patinka. Mes nenorime turėti savyje jokios kliūtis Tavo Meilei; turime atverti jai kelią, kad ji galėtų mus apimti, nušviesti ir perkeisti. Nes tai, ką tu darai mums pavieniui, darai visam pasauliui. Ir ten, kur Tavo Meilė randa atvirus vartus, nors jie būtų dar maži ir paslėpti, ji galingai įsiveržia į visą kūriniją.

Viešpatie, leisk mums suprasti, kad Tu lauki tokio garbinimo, kuris yra būtų atviras ir neribotas Tavo Meilės priėmimas. Dėl to Tu ir padovanojai mums Eucharistiją.

Viešpatie, suteik mums atsidavimo ir kantrybės, kad Tu galėtum mus pakeisti taip, kaip Tu nori.

Mes turime daug iškentėti, kol subręsimė meilei. Ir turime daug mylėti, kol garbindami paskėsime Tavyje.

Garbindami Tave, mes daugiau nebegalvojame apie save – ir Tu sujungi mus su visais žmonėmis. Mes kartu kenčiame kitų sielvartą ir mylime už kitus.

Mes nebepriklausome sau. Mes esame paskendę Tavyje ir įimti į visa apimančią Tavo Meilę.

Viešpatie, priimk mus, panaudok visą mūsų buvimą taip, kaip Tu nori, naujo dangaus ir naujos žemės kūrimui...

Ses. Gertrudis Schinle OCSO
EUCHARISTINIS KRISTUS
Maldos garbinimui

2023 11 03. 2,5 sp. l. Užsakymas 23-xxx
Leidykla „Naujasis lankas“
Spaustuvė „Morkūnas ir Ko“, Draugystės 17F, LT-51229 Kaunas